

Arrest

nr. 28 976 van 23 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN PARYS, die loco advocaat A. VAN DOORSELAER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense origine, verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Hovtashat in de provincie Ararat. Sinds uw huwelijk woonde u samen met uw man (G. G.) (OV 6.348.373) in het huis van zijn ouders, tevens in Hovtashat. Ook uw schoonbroer en schoonzus woonden daar. Op 26 augustus 2008 had uw schoonvader ruzie met het dorpshef, waarbij hij werd bedreigd en geslagen. Toen uw man die avond terugkeerde naar huis en vernam wat er was gebeurd, was hij woedend. Uw schoonvader ging de volgende dag naar de politie in Masis. Ondertussen werd u naar uw ouders gebracht. Later vernam u tijdens een telefoongesprek wat er verder die dag gebeurd was. De politie had geweigerd uw schoonvader te helpen en had hem ook beledigd. Later die dag zocht uw man het dorpshef op en sloeg hem. Hierop dook hij onder gedurende een week, waarna hij weer enkele dagen naar huis kwam. U verbleef nog steeds bij uw ouders. Na een paar dagen moest uw man opnieuw onderduiken, ditmaal bij een oom in Davtashen. U vernam in België pas wat er die dag

gebeurd was. Er waren mannen naar het huis van uw schoonouder gekomen, op zoek naar uw man. Toen uw man vluchtte, werd er op hem geschoten. Bij dit incident werd uw schoonmoeder onwel. Uw man bleef ondergedoken tot jullie vertrek naar België. In deze periode had u nog telefonisch contact met uw man en ging u ook een week bij hem op bezoek. Uiteindelijk vertrok u op 6 november 2008 naar België, waar u op 13 november 2008 arriveerde, en dezelfde dag asiel aanvraag. Ter staving van uw identiteit legt u uw huwelijksakte neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen beroept als uw echtgenoot, (G. G.) (CGVS dd. 20/02/2009, p.3). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze beslissing is grotendeels gebaseerd op tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw man:

"Er werden diverse tegenstrijdigheden vastgesteld in de verklaringen van u en uw echtgenote. Zo stelde u dat er op de avond van 26 augustus, nadat uw vader terug thuis was, door de familie overleg gepleegd werd, waarbij gesproken werd over de politie. U bevestigde expliciet dat uw echtgenote hierbij aanwezig was. (CGVS dd. 20/02/2009, p.9-10) Uw vrouw daarentegen, stelde eerst dat zij hierbij niet aanwezig was. Geconfronteerd met uw verklaringen, verklaarde zij dan weer zich niet te herinneren of zij hierbij aanwezig was, hetgeen niet aannemelijk was gezien de ernst van de bij dit familiale overleg besproken problemen. (CGVS – (P.N.) dd. 20/02/2009, p.4) Ook met betrekking tot de gebeurtenissen van de volgende dag werd een ernstige tegenstrijdigheid gevonden. U verklaarde dat u nadat uw vader terugkeerde van de politie het dorpshoofd ging opzoeken en dat er gevochten was. Na dit gevecht met het dorpshoofd keerde u terug naar huis, waar u vroeg om uw vrouw, die toen nog aanwezig was, naar haar ouders te brengen. U vertrok zelf naar uw oom in Abovyan voordat zij weggebracht was. (CGVS, p.12-13) Uw echtgenote stelde dan weer dat zij reeds bij haar ouders was voordat uw vader terugkeerde van de politie, en dat zij van u tijdens een telefoongesprek vernam wat zich daar had afgespeeld. Daarnaast verklaarde ze ook dat u nog thuis was toen zij vertrok naar haar ouders. ((P.N.), p.5) Ook deze tegenstrijdigheid bleef bestaan na confrontatie. ((P.N.), p.6) Verder verklaarde u dat u uw vrouw ging bezoeken bij haar thuis de dag nadat u, na een week geschild te hebben bij uw oom in Abovyan, naar huis terugkeerde. Haar ouders, zus en grootouders waren toen aanwezig. (CGVS, p.15, 16) Hiernaar gevraagd, bevestigde zij eerst dat ze u bij haar thuis gezien had. ((P.N.), p.7) Even nadien herinnerde ze zich niet meer of u haar in deze periode kwam bezoeken. ((P.N.), p.7, 8) Daarna stelde ze weer dat u haar wel kwam bezoeken ((P.N.), p.9) maar verklaarde dat enkel haar ouders en zus toen thuis waren, en haar grootouders niet ((P.N.), p.10). Deze tegenstrijdigheid bleef bestaan na confrontatie. Bovendien is het opmerkelijk te noemen dat noch u, noch uw vrouw kon zeggen hoe vaak u op bezoek kwam. (CGVS, p.16; CGVS – (P.N.), p.10) Daarnaast verklaarde u dat u in de periode dat u zich schuilhield bij uw oom in Davtashen enkel telefonisch contact had met uw echtgenote en dat ze van familie wist waar u verbleef. Toen jullie uiteindelijk naar België vertrokken werd zij door uw neef en een vriend naar Davtashen gebracht. (CGVS, p.19-20) Uw echtgenote daarentegen, verklaarde dat zij u in Davtashen gedurende een week kwam bezoeken, en daarna nog terug naar het dorp keerde. Uw neef en een vriend zouden haar er naartoe hebben gebracht. ((P.N.), p.7, 9) U maakte nergens melding van een bezoek van uw vrouw. Tot slot verklaarde u dat u uw vrouw in België op de hoogte bracht van de gebeurtenissen waardoor u een tweede keer moest vluchten, uitgezonderd het feit dat er op u geschoten werd. (CGVS, p.20) Uw echtgenote verklaarde echter dat u haar niet vertelde over de gebeurtenissen. Ook deze tegenstrijdigheid bleef bestaan na confrontatie. ((P.N.), p.8) Deze tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, i.e. de incidenten op 26 en 27 augustus 2008 en de nasleep ervan. Bovenstaande vaststellingen ondergraven dan ook op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Door uw houding laat u niet toe de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen.

De door u voorgelegde documenten, met name uw huwelijksakte, is niet van dien aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Uw huwelijksakte bevat enkel gegevens met betrekking tot uw identiteit en burgerlijke staat, dewelke door mij niet in vraag gesteld worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, G.G.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 28 975 van 23 juni 2009 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van G.G. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn relaas en dat van zijn echtgenote voert verzoeker aan dat deze zich enkel voordoen omtrent detailinformatie en vooral betrekking hebben op een bepaald tijdsbestek. Zijn echtgenote wees er meermaals op tijdens het gehoor dat zij niet honderd procent zeker was van bepaalde details. Het is tevens begrijpelijk dat in de stresserende situatie van het interview een menselijk persoon sommige details wel eens door elkaar haalt.

Verzoeker wijst op de zwakke gezondheidstoestand van zijn echtgenote en de stress, gepaard met een zwangerschap, hetgeen ervoor gezorgd heeft dat zij zich bepaalde elementen niet kan herinneren.

Verzoeker volhardt dat zijn verklaringen correct en dus geloofwaardig zijn en meent te ressorteren onder artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.2.1. De motieven kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.2.2. De bestreden beslissing is gesteund op de bevinding van de Commissaris-generaal dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is wegens diverse tegenstrijdigheden die vastgesteld werden tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn echtgenote. Verzoeker legde geen begin van bewijs neer ter staving van zijn relaas, hoewel hij beweert convocaties te hebben ontvangen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De Raad stelt vast dat de vaststellingen, weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, wezenlijk en vaststaand zijn. Zij vinden steun in het administratief dossier en leiden tot de ongeloofwaardigheid van verzoeker. Zijn betoog vermag niet een ander licht te werpen op deze appreciatie. Verzoeker ontkent niet dat er tegenstrijdigheden zijn tussen zijn relaas en dat van zijn echtgenote, doch hij tracht dit gegeven te minimaliseren en te vergoelijken, stellende dat het slechts

details betreft en verwijzende naar de zwakke gezondheid van zijn vrouw. Noch verzoeker, noch diens echtgenote legt een medisch attest neer waaruit blijkt dat verzoekers echtgenote niet in staat zou zijn een coherent en waarheidsgetrouw relaas te kunnen vertellen. Deze loutere bewering, die op geen enkele wijze wordt gestaafd, is niet afdoende om het motief in de bestreden beslissing te ontkrachten. Op elke kandidaat-vluchteling rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoekers echtgenote zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Voorts stelt de Raad vast dat de kwetsieuze tegenstrijdigheden allerm minst details betreffen. De contradicties hebben betrekking op de incidenten van 26 en 27 augustus 2008, en de nasleep ervan. Deze incidenten vormden mede de aanleiding van verzoekers vertrek en maken aldus de kern uit van zijn relaas. Verzoekers argumentatie vermag niet de bestreden beslissing te hervormen. Deze is gesteund op pertinente gronden, die de Raad bevestigt en bij deze als hernomen beschouwt. Verzoekers relaas is ongeloofwaardig, in zijn hoofd kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking worden genomen.

2.3.1. In subsidiaire orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.2. De bewijslast voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ligt bij verzoeker (RvS 3 september 2008, nr. 185.993) en er dient vastgesteld dat hij niet aangeeft op welke wijze artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn, noch geeft hij aan waarom hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4. De ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas mede in acht genomen, ontwaart de Raad geen elementen die nopen tot de toekenning van de kwetsieuze status."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofd van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend en negen door:

dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER